

poczatektekstu

[Sędzia sprawozdawca 00:00:09.497]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z 28 października 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz P. K. kwotę 8.125 złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 19 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty. Po drugie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 570 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 19 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty kwoty 570 złotych. Oddalił powództwo w pozostałej części. Zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 375 złotych 78 groszy tytułem zwrotu kosztów postępowania i nakazał pobrać od powoda zasądzzonego roszczenia na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 4.344 złote i 48 groszy tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się powód. Powód w wywiedzionej apelacji zarzucił naruszenie przepisów postępowania, to jest artykułu 233 paragraf 1 kpc, w związku z artykułem 227 kpc, podnosząc, iż Sąd błędnie przyjął, iż zachowanie sprawcy wypadku drogowego stanowiło wykroczenie, kiedy to zdaniem skarżącego stanowiło to przestępstwo z artykułu 177 paragraf 1 Kodeksu karnego. Błędne ustalenie, że powód nie udowodnił poniesienia kosztów 400 złotych za odbyte wizyty u lekarzy specjalistów w sytuacji, kiedy przedstawił na to rachunek. Zarzucono naruszenie artykułu 100 kpc przez niewłaściwe zastosowanie i obciążenie powoda kosztami procesu w sytuacji, gdy w razie wydania przez Sąd rozstrzygnięcia, które by nie uwzględniało zarzutu przedawnienia powinien te koszty ponieść pozwany. Zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego 442 ze znaczkem 1 paragraf 2 kc przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w razie prawidłowego uznania czynu sprawcy za przestępstwo a nie wykroczenie powinien on znaleźć zastosowanie, artykułu 123 paragraf 1 kc przez jego niezastosowanie prowadzące do uznania przez Sąd powództwa w części rozszerzonej za przedawnione, podczas gdy wytoczenie powództwa stanowi czynność przerywającą bieg terminu przedawnienia. I w oparciu o te zarzuty wnosi się o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w pozostałej części, to jest w zakresie 30.375 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz 400 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia, jako odszkodowania i zasądzenie kosztów za obie instancje. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja w części zasługuje na uwzględnienie, mianowicie w zakresie żądania zadośćuczynienia. W tym zakresie podzielić należy ustalenia i ocenę apelującego, iż doszło do naruszenia artykułu 123 paragraf 1 punkt 1 Kodeksu cywilnego. Stwierdzić należy, że podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia jest zasadny. Powód, mimo że wystąpił z żądaniem zadośćuczynienia w pełnej wysokości później po zgłoszenia, po zgłoszeniu roszczenia, to zdaniem Sądu zgłoszenie samego żądania zadośćuczynienia spowodowało przerwę biegu przedawnienia w zakresie tego świadczenia. I powód mógł rozszerzyć to żądanie w toku procesu nie narażając się na zarzut przedawnienia. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W szczególności przywołać można wyrok Sądu Najwyższego o sygnaturze I PK 234/15 z dnia 17 sierpnia 2016 roku, gdzie stwierdzono, że uzasadniona niemożność przytoczenia w danej chwili okoliczności faktycznej wymaganej dla uzasadnienia żądania nie może stawiać wierzyciela w gorszej sytuacji ze względu na instytucję przerwy przedawnienia, gdy ma prawo do zadośćuczynienia a nie jest możliwe przytoczenie pełnych okoliczności faktycznych, bo nie wszystkie są jeszcze ustalone lub znane. Taka sytuacja może wystąpić w przypadku zadośćuczynienia. Uzasadniona jest, więc teza, że pozew przerywający przedawnienia roszczenia o zadośćuczynienie w oparciu o artykuł 445 Kodeksu cywilnego i artykuł 123 paragraf 1 punkt 1 Kodeksu cywilnego nie wyklucza zwiększenia wysokości żądania w tej samej sprawie, gdy w chwili pozwania nie jest jeszcze znany pełny zakres szkody, krzywdy a powód zastrzega, iż z tej przyczyny żądanie może ulec zwiększeniu. Z tych przyczyn nie jest zasadny, nie jest zasadne twierdzenie, że doszło do przedawnienia roszczenia. Dlatego też bezzasadnym jest już odnoszenie się do pozostałych zarzutów naruszenia prawa materialnego, mianowicie artykułu 442 ze znaczkem 1 paragraf 2 Kodeksu cywilnego. Uznając zasadność apelacji, co do zasady odnieść się należy, co do wysokości dochodzonej kwoty tytułem zadośćuczynienia. Zdaniem Sądu Okręgowego kwota zadośćuczynienia zasadna jest to kwota, która została również wskazana przez Sąd Rejonowy. Wskazać należy, że Sąd ten ustalając rozmiar uszczerbku na zdrowiu powoda wynoszący 21 procent stwierdził, że zasadną kwotą tytuła zadośćuczynienia dalszego ponad wypłaconą kwotę trzech i pół tysiąca w postępowaniu likwidacyjnym byłaby kwota 38.500 złotych. Zdaniem Sądu Okręgowego kwota 38.500 złotych jest kwotą zasadną. W pełni odwołuje się do funkcji rekompensacyjnych zadośćuczynienia i uwzględnia zakres cierpień oraz urazów, jakie doznał powód w wyniku zdarzenia. Jeżeli chodzi natomiast o podniesiony w apelacji zarzut dotyczący błędnego ustalenia, iż nie doszło do

udowodnienia szkody w kwocie 400 złotych, jako poniesionych kosztów leczenia wskazać należy, że Sąd Okręgowy w całości popiera stanowisko Sądu Rejonowego. Zdaniem Sądu Okręgowego powód istotnie nie wykazał, aby doznał szkodę w takiej wysokości. Sąd Okręgowy no wskazuje również za Sądem Rejonowym, że postępowanie dowodowe zostało ograniczone jedynie do wskazania, iż powód faktycznie poniósł te koszty. Natomiast nie jest wykazane, aby pozostawały one w normalnym związku przyczynowym ze szkodą. Wskazać trzeba, że powód sam zrezygnował z możliwości przedstawienia swego stanowiska, ponieważ mimo wezwania do osobistego stawiennictwa nie stawił się, nie złożył zeznań, nie wyjaśnił, aby nie było możliwości skorzystania z porady NFZ, jeżeli chodzi o tych konkretnych specjalistów. Dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego nie doszło do wykazania, aby te koszty zostały poniesione zasadnie i w konsekwencji stwierdzić należy, że w zakresie kwoty 400 złotych podniesionej w apelacji apelację należało oddalić. Sąd Okręgowy zasądając kwotę zadośćuczynienia uwzględniając w tym zakresie apelację z mocy artykułu 386 paragraf 1 kpc orzekł o odsetkach za opóźnienie od dnia 19 sierpnia 2012 roku, co do kwoty 25.000 złotych, albowiem kwota ta została zgłoszona w postępowaniu likwidacyjnym. Natomiast, jeżeli chodzi o kwotę dalszą, co do rozszerzonej pismem z 24 września 2015 roku - karta 267 to Sąd należne odsetki za opóźnienie przyznał od dnia doręczenia tego pisma pełnomocnikowi pozwanej, to jest od dnia 27 października 2015 roku. W zakresie odsetek Sąd Okręgowy spostrzegł omyłkę Sądu Rejonowego, co do początkowej daty odsetek. Winna to być data 2013 rok a nie 2012 rok. Orzekając o kosztach procesu za I instancję Sąd uznał Okręgowy, iż powód wygrał sprawę w 97 procentach, czyli zastosowano do orzeczenia o kosztach artykuł 100 zdanie drugie kpc, uznając, że w tym wypadku należy się zwrot wszystkich kosztów. Koszty te w sumie uwzględniając opłatę od pozwu i koszty zastępstwa procesowego wyniosły kwotę 2.922 złote. Nakazano pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa tytułem nieuiszczonych kosztów kwotę 4.344 złote 48 groszy, na co złożyły się: opłata nieuiszczona od rozszerzonego powództwa, wynagrodzenia biegłych tymczasowo opłaconych ze Skarbu Państwa, zwrot kosztów dojazdu świadka oraz zwrot za dostarczoną dokumentację lekarską. O kosztach procesu za II instancję orzeczono także w oparciu o dyspozycję przepisu artykułu 100 zdanie drugie kpc, w związku z artykułem 391 paragraf 1 kpc w całości obciążając tymi kosztami pozwanego no zważywszy na to, iż apelacja została uwzględniona w 99 procentach. Na koszty te złożyła się: opłata od apelacji oraz koszty zastępstwa adwokackiego obowiązujące od 27 października 2016 roku, Dziennik Ustaw z 2016 roku, pozycja 1668. I koszty zastępstwa adwokackiego wyniosły 1.800 złotych. Razem to daje kwotę 3.339 złotych. Sąd Okręgowy o apelacji orzekł na podstawie artykułu 385 kpc oddalając w zakresie 400 złotych. Natomiast w pozostałym zakresie orzeczono na podstawie artykułu 386 paragraf 1 kpc.

[koniec 00:14:54.485]